

11 Οκτωβρίου 2013

Ελένη Πολυβίου (2ο μέρος)

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

Άλλοτε περίμενε στο Νοσοκομείο με την κόρη της. Εκεί ήταν κάποιοι Άγγλοι και ήθελε να τους μιλήσει, αλλά αυτοί δεν καταλάβαιναν. Λέει τότε στην κόρη της: «Πές τους, ότι τους αγαπώ πολύ!». Αυτοί θαύμασαν και είπαν μεταξύ τους. «Πρώτη φορά είδαμε τόση αγάπη από μία άγνωστη!».

Ελένη Πολυβίου 1

Ήταν πολύ ευλαβής. Τηρούσε όλες τις νηστείες, και την Δευτέρα όπως οι μοναχοί. Τα βράδια, ακόμα και αν ήταν Πάσχα ή Χριστούγεννα, δεν έτρωγε τίποτε άλλο παρά μόνο λίγη σούπα φιδέ. Όταν είχε κόσμο στο σπίτι για δείπνο, για να μην καταλάβουν ότι νήστευε, έβαζε φαγητό στο πιάτο της, χωρίς όμως να το αγγίξει. Κάθε βράδυ διάβαζε τους χαιρετισμούς της Παναγίας μας, την Αγία Γραφή και εκανε κομβοσχοίни όλη την ημέρα. Έκανε κομβοσχοίни και στην Παναγία, λέγοντας σε κάθε κόμπο «Χαίρε, Νύμφη Ανύμφευτε». Δεν έλειπε το κομβοσχοίни από το χέρι της. Την ρώτησε μία μοναχή:

—Έχεις την νοερά προσευχή, κ. Έλένη;

—Ναί, παιδί μου, την έχω, απάντησε.

Εκκλησιάζετο πολύ συχνά, σχεδόν καθημερινά και όταν πήγαινε σε θεία Λειτουργία κοινωνούσε. Έλεγε η γιαγιά: «Η Παναγία όταν βλέπη τον κόσμο να πηγαίνει νωρίς στην Εκκλησία, χαίρετε και χαμογελά».

Η απλότητά της, η αθωότητά της και η καλωσύνη της την έκαναν να βλέπη όλους τους ανθρώπους καλούς και να μην βάζη κακό στο νού της για κανέναν.

Κάποτε καθόταν στην τραπεζαρία στο Μοναστήρι που μονάζει η κόρη της μοναχή Ταξιαρχία, και έπαιρνε πρωϊνό. Δεν είχε ανοίξει ακόμη η πόρτα του Μοναστηριού και είχε έρθει κάποιος εργάτης. Αυτός είδε την πόρτα κλειστή και νόμισε ότι δεν τελείωσε η πρωϊνή ακολουθία, και για να μην ενοχλήση χτύπησε το παράθυρο και ζήτησε από την κ. Ελένη να του ανοίξη για να μπή από κει, επειδή βιαζόταν να αρχίση την εργασία του. Αυτή, χωρίς να σκεφτή κάτι κακό, του ανοίξε το παράθυρο και μπήκε μέσα. Στις μοναχές όλη την ημέρα δεν ανέφερε τίποτα. Το βράδυ διηγήθηκε το περιστατικό με τον εργάτη, χωρίς όμως να ξέρη ότι αυτός ήταν εργάτης της Μονής. Οι μοναχές τότε ανησύχησαν πολύ γιατί νόμισαν ότι είναι κλέφτης και άρχισαν να ψάχνουν όλο το Μοναστήρι μήπως και έχη κρυφτή κάπου για να κλέψη την νύκτα, αφού όλη την ημέρα δεν καταλάβαν κάτι. Αυτή με ηρεμία τις διαβεβαίωνε ότι ήταν ένας άγγελος! Τίποτα κακό δεν μπορούσε να βάλη στο νου της. Ο εργάτης κατάλαβε τήν άνησυχία τους, τις εξήγησε τι συνέβη και ησύχασαν.

Η κ. Ελένη Αγγελίδου από την Λάρνακα, που πολλές φορές ήταν συνοδός και οδηγός της μακαριστής Ελένης Πολυβίου, θυμάται: «Η πρώτη μου επαφή-γνωριμία μαζί της έγινε όταν μου ανατέθηκε από μία γειτόνισσά μου να πάω στο σπίτι της και να της παραδώσω μία μπουκάλα με ελαιόλαδο. Όταν έφθασα, της εξήγησα από ποιά ήταν το ελαιόλαδο και μου απάντησε: «Μόλις τώρα κάθησα με τόν σύζυγό μου να φάμε όσπρια και δέν είχαμε λάδι. Δέν πρόφθασα νά παρακαλέσω τόν Πανάγιο Θεό μου και αμέσως μας έστειλε».

»Όταν θα γινόταν η ενθρόνιση του Μητροπολίτη Μόρφου κ. Νεόφυτου, στις 13-9-1998, στην Ευρύχου, ζήτησε νά παρευρεθή και αυτή γιατί ήταν γνωστός της. Για τήν μεταφορά του κόσμου είχε δρομολογηθή λεωφορείο. Της εξήγησα ότι θα έχει πολύ κόσμο και επειδή πονούσαν τα πόδια της θα εδυσκολεύετο. Αυτή ήταν ανένδοτη. Φτάσαμε και για λίγη ώρα περιμέναμε ένθεν και ένθεν του δρόμου όλος ο κόσμος, μέχρι νά περάση ο Μητροπολίτης για νά κατευθυνθή προς τήν Εκκλησία. Εκεί που περιμέναμε, μου ανέφερε ότι θα ήθελε νά δή και τήν αδελφή της, τη μοναχή που θα ερχόταν και αυτή από το μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονα Αχερά. Εγώ της απάντησα ότι ήταν αδύνατο, μέσα σε τόσο πολύ κόσμο, νά μπορέση νά τήν δή. Λίγο πρίν βγή ο κόσμος από τόν Μητροπολιτικό ναό, όπου είχε

γίνει η ευθρόνιση, κατευθυνθήκαμε σιγά-σιγά προς την Μητρόπολη, όπου ο Μητροπολίτης θα εδέχετο τις ευχές κλήρου και λαού. Όταν φθάσαμε εκεί, δύο αστυνομικοί φρουρούσαν τις εισόδους και δεν άφηναν κανένα να περάσει, μέχρις ότου φθάσει ο Μητροπολίτης και το υπόλοιπο ιερατείο. Εκεί που στεκόμαστε, έρχεται ο ένας αστυνομικός την παίρνει από το χέρι και της λέει: «Γιαγιά, εσύ μπορείς να περάσεις» και ψιθυριστά λέει στον άλλο αστυνομικό: «Είδες τι χαριτωμένη γιαγιά;». Τους εξήγησα ότι την βοηθούσα και με άφησαν να περάσω, για να την βοηθώ. Κανέναν άλλον δεν άφησαν να περάσει στην αυλή και στην αίθουσα της Μητροπόλεως. Μέσα στον διάδρομο της Μητροπόλεως την υποδέχτηκε ο οδηγός του Μητροπολίτη, ο οποίος την γνώριζε. Ενώ μιλούσε με τον οδηγό, εμφανίζεται από την άλλη άκρη του διαδρόμου, η αδελφή της η μοναχή. Αγκαλιάστηκαν φιλήθηκαν και μου λέει: «Είδες; Δόξα να έχη ο Άγιος Θεός, που μου την έστειλε να την δώ». Ο οδηγός μας ωδήγησε στην αίθουσα της Μητροπόλεως, όπου ο Μητροπολίτης θα εδέχετο τις ευχές. Αφού χαιρέτησαν πρώτα οι Αρχιερείς, οι Ιερείς και οι επίσημοι, πρώτη τον χαιρέτησε και του ευχήθηκε η γιαγιά Ελένη και τον αποκάλεσε «Ω! Γυιέ μου!», και ο φωτογράφος τους έβγαλε 2-3 φωτογραφίες μαζί. Τελικά έφυγε πολύ ευχαριστημένη και μέσα σε όλη αυτή την κοσμοσυρροή ούτε κουράστηκε ούτε ταλαιπωρήθηκε».

Η κ. Καλλιόπη Τζιαρή από την Λάρνακα θυμάται το εξής περιστατικό: «Μία Κυριακή, μετά το τέλος της θείας Λειτουργίας, προχωρώντας προς το τέμπλο του ναού για να προσκυνήσω, είδα την γιαγιά Ελένη να έρχεται προς εμένα με μία έκφραση θαυμασμού και απορίας -δεν ξέρω ακριβώς πως να την περιγράψω- και μου είπε ότι είδε την Παναγία, ψηλή, ωραία, και η οποία χωρίς να περπατά πέρασε από την Αγία Τράπεζα και ανεβαίνοντας χάθηκε στο βάθος ψηλά του Ιερού».

Ελένη Πολυβίου 2

Έπασχε από αρκετές ασθένειες• μεταξύ αυτών έπασχε και από τα έντερά της. Κάθε φορά που οι πόνοι εγίνοντο ανυπόφοροι, καλούσε με την προσευχή της τον άγιο Νεκτάριο να την σταυρώση να γίνη καλά και έπαυαν οι πόνοι.

Έλεγε σε όλους «τα εκατομμύριά μου ευχές να έχετε!». Και έτσι την ωνόμαζαν «το εκατομμύριο!». Μιλούσε σαν πνευματικός πατέρας και σε όσους είχαν προβλήματα, τους έδινε συμβουλές και τους παρηγορούσε με την αγάπη της. Όλοι την γνώριζαν ο Δήμαρχος, οι Βουλευτές, ο Έπαρχος, ο Μητροπολίτης, και άλλοι. Πάντα την χαιρετούσαν και αυτή τους έλεγε «τα εκατομμύριά μου ευχές να έχετε».

Όταν πήγαινε στο Νοσοκομείο ποτέ δεν έκλεινε ραντεβού με τους γιατρούς. Και 50 άνθρωποι να περίμεναν, ο γιατρός έλεγε να περάση η κ. Ελένη. Την γνώριζαν όλοι

από τις καλωσύνες της. Ακόμη, όποιος δεν είχε δουλειά του εύρισκε!

Διηγείται ο Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος:

«Πήγα να την δώ ένα μήνα πριν από την κοίμησή της. Μου είπε:

—Γυιέ μου, ήρθε η Παναγία και με έπιασε από το χέρι και μου είπε «'Αντε Ελού, είναι η ώρα μας». Της λέω:

—Γιαγιά, γιατί βιάζεσαι να φύγης;

—Μα βιάζεται η Παναγία μας. Βιάζεται η Κυρία Θεοτόκος μας. Της έδωσα ευλογία μία εικόνα της Παναγίας και την προσκυνούσε με πολλή ευλάβεια και έλεγε «Παναγία μου, σε παρακαλώ, μή με εγκαταλείψεις και να με έχης κοντά σου όταν θα έρθω στην άλλη ζωή του Χριστού σου». Της είπα:

—Μή βιάζεσαι, πρέπει να εκδοθή το διαβατήριο και να μπή σφραγίδα για να φυγής από αυτή τη ζωή.

—Όχι, γυιέ μου. Τούτη την φορά εκδόθηκε. Για να έρθη η Παναγία, σημαίνει ότι ήρθε η ώρα μου.

Και όντως έφυγε, αλλά με κανονικό διαβατήριο την πίστη της, τη νηστεία της και την αγάπη στην θεία Λειτουργία.

»Την επίσκεψή μου αυτή, ένα μήνα πριν από τον θάνατό της, την έκανα διότι με κάλεσε η ίδια. Ήταν πολύ ταπεινή και ήθελε να με ρωτήσει αν το όραμα της Παναγίας που είδε ήταν εκ Θεού ή του Κοντονούρη, για να την ξεγελάση;

—Τί αισθάνθηκες γιαγιά; την ρώτησα.

—Χαρά, γυιέ μου, πολλή χαρά!

—Έ, φαίνεται ότι ετοιμάζεται το διαβατήριο, αλλά εσύ μή βιάζεσαι, έχουμε πολλά να κάνουμε για να μετανοήσουμε...».

Είχε εισαχθή στο Νοσοκομείο Λάρνακος και το Σάββατο το μεσημέρι ζήτησε να κοινωνήση. Η νύφη της Στέφη κάλεσε αμέσως τον εφημέριο του Νοσοκομείου π. Παναγιώτη και την κοινωνήσε. Η νύφη της ζήτησε την ευχή της. Με μεγάλη δυσκολία είπε, «τες ευτζές μου, κόρη μου». Ήταν τα τελευταία λόγια της.

Πάντα έλεγε: «Θεέ μου, να πέθαινα Σαββάτο να ανέβη η ψυχή μου Κυριακή κοντά σου», και ο καλός Θεός μας την ακούσε. Το Σάββατο, 5 Απριλίου 2003, η ώρα 7.00 το βράδυ αναχώρησε για τον ουρανό.

Το βράδυ που είχε κοιμηθή, η νύφη της μπήκε στο υπνοδωμάτιό της και ένιωσε άρρητη ευωδία.

Η Μελανή Καλαβασιώτη από την Αραδίππου, τακτική επισκέπτριά της, δεν ήταν παρούσα στις τελευταίες ώρες της. Μόλις ξεψύχησε, έφτασε και δεν την αναγνώρισε. Το πρόσωπό της έμοιαζε με πρόσωπο νέας χαριτωμένης γυναίκας.

Η εξόδιος ακολουθία τελέστηκε στην ενορία της, στον Μητροπολιτικό ναό Σωτήρος Λάρνακος, στις 6 Απριλίου, με προεστώτα τον Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κιτίου κ.κ. Χρυσόστομο, με την παρουσία πολλών ιερέων και πλήθους πιστών.

Δεν υπήρχε πένθος και λύπη, αλλά χαρά διάχυτη σε όλους που θύμιζε η όλη τελετή περισσότερο Ανάσταση και Πάσχα.

Αιωνία της η μνήμη Αμήν.

Πηγή: Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄, έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012

<http://bit.ly/GO8fdi>